No. 152. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 18 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is, voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Aan alle vrienden van orde en vrijheid.

Eindelijk is uit den boezem der Tweede Kamer de opheffing der voogdij voorgesteld, waaronder het Nederlandsche volk dertig jaren den stuggen nuk heeft gekromd.

Dertig jaren hebben bedriegelijke instellingen het gezag in handen van eenige weinigen gespeeld, als 't ware van eene broederschap, welke hare leden, door alle trappen der Vertegenwoordiging en in alle aanverwante betrekkingen, heeft geplaatst, ten einde zich wederkeerig te ondersteunen en een onverantwoordelijk gezag over het volk te voeren.

Dertig jaren heeft de Natie te vergeefs in hare plaatselijke regenten beschermers gezocht, zij heeft er in den regel slechts gebieders gevonden, want zonder medewerking des volks waren zij tot onherroepelijke gezagvoerders ingesteld.

Dertig jaren heeft de Natie vernomen, dat er eene Vertegenwoordiging des volks bestond, buiten hetzelve ontworpen, buiten hetzelve zamengesteld, buiten hetzelve gewijzigd en aangevuld.

En welke is de gevolgtrekking geweest, die het volk eindelijk uit die dertigjarige ondervinding heeft getrokken? Dat het zoogenaamd vertegenwoordigend gezag is eene kracht buiten de Natie, niet tot bescherming des volks, maar alleen ten eigen nutte ingesteld, — dat het niet als een getrouw zaakwaarnemer met spaarzame hand afvraagt, wat noodzakelijk tot beveiliging der maatschappij wordt gevorderd, maar integendeel met onmeedoogende handen telkens de sappen uitperst, welke het volk door rusteloozen arbeid mogt hebben opgedaan.

Van daar wantrouwen jegens alle magthebbenden, uitvlugten en verkeerde wegen om het bevel te ontduiken, of mismoedigheid. Van daar ontrouw, werkeloosheid, vermindering van welvaart en armoede.

Vragende regtstreeksche verkiezingen is het niet, omdat die elders bestaan, maar omdat zij een onmisbaar bestanddeel van den constitutionelen regeringsvorm uitmaken, en alleen den band tusschen het volk en zijne beheerders, die door onze bedroevende instellingen verbroken is, kunnen herstellen, omdat zij alleen aan de beheerders welwillendheid en aan het volk vertrouwen kunnen inboezemen, en slechts onder die voorwaarden orde en ontwikkeling, en daarmede kracht en welvaart denkbaar zijn.

Toen men in 1813 het vreemde juk had afgeschud, bestond er aanvankelijk vertrouwen op de overheden, omdat zij van vreemdelingen gezuiverd een nationaal aanzien hadden, maar dat vertrouwen was van korten duur. De overheden, buiten het volk om gekozen, zagen uit de hoogte op hetzelve neder, en die blik verbrak het vertrouwen des volks op hen.

Titel-praal en verkwisting en duizende misbruiken groeiden welig op en met deze vermeerderden onophoudelijk de lasten, natuurlijke vruchten van misleidende instellingen. Het mistrouwen ging in wantrouwen over, dit wantrouwen breidde zich van dag tot dag uit, het werd eerst tegen weinige, daarna tegen vele en eindelijk tegen bijna alle regenten gekoesterd, en bestaat thans zelfs, na de zoogenaamde *Nederlandsche* regterlijke zamenstelling, ten aanzien der regtbanken en hoven.

Waarom? omdat regeerzucht tot in de burgerlijke wetgeving is doorgedrongen, en de regterlijke benoemingen uit dezelfde staats-instellingen voortvloeijen, welke, vreemd aan de Natie, haar in twee vijandelijke kampen verdeelen, waarvan het grootste magteloos toeziet en onwillig gehoorzaamt, en het kleinste, opgetooid en tot de tanden gewapend, willekeurig beveelt.

Onder eene bloot eenhoofdige regering, hangt alles af van het Hoofd van den Staat; is hij welwillend, verlangt hij eene zachte toepassing zijner bevelen, wil hij, dat elk ambtenaar zich beschouwe als de beschermer, de raads- en leidsman des Volks, het zal zoo zijn, en de deugden van den Vorst zullen het gevaar van de grenzenloosheid zijner magt onopgemerkt maken; maar eene valsche regering bij vertegenwoordiging met tusschen-besturen, buiten den Vorst en buiten het Volk, door eenige bevoorregten gekozen, is een veelhoofdig monster, zelfzoekend en onverzadelijk, zonder hart voor het Volk. — Geene natie kan onder zoodanige Regering bloeijen, zij verliest er al de deugden onder, welke tot ontwikkeling worden vereischt: zelfsvertrouwen, ijver en goede trouw en wordt behebt met de ondeugden der verdrukten: valschheid, bedrog en luiheid.

En die zijne oogen opent en zijn verstand gebruikt, om van de gevolgen tot de oorzaken op te klimmen, ontwaart de breuk, die er tusschen de Natie en de Regering bestaat en den treurigen invloed, welken die op de redelijke en de stoffelijke belangen der maatschappij uitoefent.

Die breuk moet worden hersteld of het misbruik neemt toe, het verval vermeerdert en het verderf is nabij.

Daartoe is slechts één middel: onmiddellijke invloed der Natie op de keuze voor hare plaatselijke en provinciale bestuurders en de Volksvertegenwoordiging.

De Natie moet in het Constitutioneel raderwerk, dat de Kroon omringt, de mannen harer keuze zien, zij moet overtuigd zijn, dat zij daar trouwe leidsmannen en eenen gewissen steun zal vinden, dat zij daar gemagtigden heeft, die de grenzen hunner lastgeving niet zullen overschrijden; want ook de wetgeving heeft hare beperkingen, bij ons in duizend voorschriften der dertig deelen met staatsbladen miskend.

Acht mannen zijn opgestaan, om eene hervorming te beproeven, eene hervorming tot grondslagen hebbende eenen regtstreekschen invloed der Natie op de behartiging harer belangen en openbaarheid. Laten wij nu ons eenparig hieraan hechten, offeren wij elk een deel van ons bijzonder gevoelen op, laat vooral alle naijver uit onze harten blijven gebannen; in het hoofdpunt zijn wij het allen eens, en dat hoofdpunt maakt de grondslag van hun werk uit; invloed der Natie op de behartiging harer belangen.

Door mijne betrekking in aanraking met alle standen der maatschappij, konden mij de kwalen niet ontgaan, die bij den vooruitgang van alle andere Natien, niettegenstaande de onmiskenbare zegen des vredes, de Nederlandsche Natie doet lijden en verkwijnen; sommigen daarvan zijn misschien ongeneeslijk, anderen kan de tijd alleen heelen, maar die ziekte, welke voortvloeit uit het verbroken verband tusschen de Natie en hare Regenten, daarvan hebben wij de genezing in de hand, wij hebben slechts eendragtelijk te verklaren, dat wij ons hechten aan de beginselen thans in de Tweede Kamer voorgesteld, — en de Koning, die prijs stelt op het vertrouwen, de zelfstandigheid en de ontwikkeling van zijn volk, zal deszelfs stem niet miskennen.

Maar hij moet die stem hooren, omdat hij ze niet vermoeden kan.

Men heeft aan de Natie opgedrongen, dat zij op hare instellingen gezet was en zij heeft er niet tegen geprotesteerd.

Men heeft onder de vlag van het behoud eene leening van honderd zeventien millioenen geopend en de Natie heeft ze volteekend.

Een deel der Tweede Kamer smeekt om eene grondwets-herziening en de Eerste Kamer weigert bijna eenparig die bede over te brengen.

Hoe zoude in zulke omstandigheden eene herziening van den Koning kunnen uitgaan, indien de Natie blijft zwijgen? En toch is het eene waarheid, dat de Natie afkeerig van hare bedroevende instellingen is, dat zij er van walgt of mede spot.

Dat dan elk, dien het welzijn des lands ter harte gaat, zich verklare en een der onderteekenaars van het ontwerp van herziene Grondwet zijne toetreding inzende en deze verklaring zal genoegzaam zijn, om het *Hoog Gezag* te bewegen tot eene krachtige medewerking ter herziening onzer instellingen.

Wat mij betreft, ik verklaar hierbij openlijk mijn zegel te hechten aan elk ontwerp, 't welk aan de Natie eenen onmiddellijken invloed verzekert op de keuze van hare Vertegenwoordigers en van hare plaatselijke en provinciale besturen, en mijne *adhaesie* reeds *portvrij* aan de ontwerpers der herziene Grondwet te hebben doen toekomen.

'S GRAVENHAGE, 12. December 1844.

DIRK DONKER CURTIUS.

De Redactie der *Vlissingsche Courant* geeft hierbij een voorbeeld van zoodanige adhaesie, welke allen, die de hervorming door hun *stilzwijgen* niet willen *in den weg staan*, slechts zullen hebben na te schrijven, te onderteekenen en aan een der voorstellers portvrij in te zenden:

« Wij ondergeteekenden verklaren ons te hech-
« ten aan de beginselen van het door de Heeren
« THORBECKE, LUZAC, VAN DAM VAN ISSELT, VAN
« RECHTEREN, VAN HEEMSTRA, WICHERS, DE KEMPE-
« NAER en STORM aan de Tweede Kamer aangeboden
« ontwerp van grondwet, en de aanname daar-
« van derhalve ernstig te verlangen en dringend
« te begeren. — Wij geven aan Huu Edel Mo-
« genden tevens de vrijheid van deze onze ver-
« klaring zoodanig gebruik te maken, als zij tot
« bereiking van het groote doel dienstig mogten
« oordeelen."

De verspreiding van dit concept beveelt de Redactie aan hare geabonneerden aan. Enkele losse afdrukken van hetzelve, welke men slechts maar te onderteekenen heeft, voegt zij bij deze courant. — Op aanvrage harer geabonneerden is zij bereid zoovele meerdere exemplaren *gratis* af te geven, als mogten gevraagd worden.

BELGIE.

BRUSSEL, den 17. December. Voor drie dagen, zoo meldde eergisteren een blad, heeft men drie soldaten uit de policie-zaal der kazerne van St.-Elisabeth moeten halen, uit hoofde der hevigheid van de koude. Eene der drie was van koude gestorven. De andere twee zouden ongetwijfeld hunnen wapenmakker gevolgd zijn, hadden zij er nog vier-en-twintig uren moeten verblijven. De straf moest vier dagen duren.

— Men zal zich herinneren, dat eerlijke meisjes uit Luik naar Vlissingen worden gelokt, onder voorwendsel van in faisoenlijke huizen geplaatst te worden, doch dat de bestemmingsplaats dier ongelukkige meisjes een huis van ontucht te Vlissingen was. De vier wegens dit schandelijk bedrijf vervolgde personen waren door de regtbank te Luik vrijgesproken, doch op het door het openbaar ministerie ingestelde appel heeft het hof aldaar hen tot het maximum der straf, twee jaren gevangenis, 500 frs. boete, vijf jaren ontzegging van familie-regten en opzigt der hooge policie voor een gelijk tijdvak veroordeeld.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 15. December. De Eerste Kamer der Staten-Generaal heeft zich in hare op gisteren gehouden zitting vereenigd met de door de Tweede Kamer aan haar toegezonden ontwerpen van wet, als:

met het ontwerp tot vaststelling der salarissen van hypotheek-Bewaarders, enz.;

met dat tot verbetering van den accijns op het geslagt;

met dat tot verbetering van den accijns op de zeep,

met dat, houdende bepalingen omtrent de regten van doorvoer;

met dat tot afschrijving van het grootboek der nationale schuld, van kapitalen toebehoorende aan opgeheven bijzondere fondsen, en

met dat tot verhooging der staats-begrooting over 1844, ten behoeve van het Algemeen Burgerlijk Pensioen-fonds.

Ingezonden Stukken.

Onze sympathiën voor de academische wereld werden op den 4. December ll. alleraangenaamst gestreeld. Eenige kweekelingen der Leidsche Hoogeschool, leden van een gezelschap ter onderlinge beoefening van uiterlijke welsprekendheid, droegen in de stads-gehoorzaal den LUCIFER van VONDEL voor en hadden den toegang tot die bijeenkomst een aanzienlijk getal genoodigden geopend. Grooten lof verdient de onderneming een stuk aangedurfd te hebben, welks opvoering met onderscheidene bezwaren gepaard ging; grooten lof verdient niet minder de uitslag. Het orkest, met een kleed overdekt, was opgeslagen; een wit geschilderd afschutsel, zoo weinig mogelijk in het oog loopend, dewijl deszelfs kleur met die der muren zamensmolt, stond meer terug, achter hetwelk degenen, die niet spraken, zich ophielden, en er was op den voorgrond tegen den zijwand — aardig gevonden — een laag insgelijks wit scherm aangebragt voor den souffleur. De keuze was zoo gelukkig als geschikt, en eene werkelijke weldaad jegens het meer en meer van den geest der hooge poëzij onzer gouden eeuw afgewend publiek. Een treurspel, een meesterstuk van VONDEL, waarvan de naam even algemeen bij de meesten bekend was als de inhoud weinig: een treurspel zonder groote beweging, zonder toestel, hetwelk nagenoeg in eene afwisselende aaneenschakeling van verhalen voorvalt en waarin geene enkele vrouwenrol aanleiding geeft tot moeijelijkheden, welke sluiten op het gevaar van belagchelijkheid.

Evenwel er was nog iets anders! Wie toch zijn de „personaadjen"? Geesten, engelen, onzigtbare, hoeveel minder voorstelbare wezens. De plaats, welke het tooneel verondersteld wordt te verbeelden, is de hemel, en het waagstuk maakt onze eerzucht wakker, den Lucifer te doen opvoeren te midden eener ondertusschen zeer denkbare en daar te stellen decoratie van lucht en wolken, met breede trappen en portalen in 't verschiet, leidende tot den buiten het oog verheven Troon, van waar de stralen, die het tooneel beschijnen, nederdalen, terwijl de gevleugelde boden Gods, in lange witte kleederen, gelijk zij voorkomen op de schilderijen der oude Italiaansche meesters, door de kunstig den vloer overdekkende wolken schijnen heen te zweven. Hier integendeel, in eene concertzaal, tusschen vier witte muren, op zoo weinige schreden afstands, zonder eenig voornemen van zinbedrog of te gemoet koming, konden wij onszelven niet beletten de mogelijkheid te voorzien van een voor het geheele vervolg hoogst nadeeligen en alle belang uitblusschenden glimlach bij den minder ernstig gestemden, den met kunstzin min bedeelden hoorder of bij de aan dergelijke zuiver letterkundige uitspanning ongewone vrouwen. Men brenge zich slechts regels als deze, waarmede het stuk geopend wordt, voor den geest:

Mijn BELIAL ging heene op lucht en vleugels drijven, en wat verder:

Heer BELZEBUB, gij Raedt van 's hemels stedehouder, uitgesproken door heeren in hedendaagsche kleeding. Maar de kunst overwon. BELIAL en BELZEBUB kwamen de eerste hagchelijke verzen gelukkig door, de LUCIFER werd gevat, VONDELS verhevenheid begrepen en gedurende bijna vier uren zonder verflaauwing van aandacht en belangstelling aangehoord. De kunst overwon, dank zij het welbegrepen en bepaald afgeperkte doel, met hetwelk de opvoering aan het oordeel van talrijker schaar dan de gewone des medebroeders onderworpen werd. Het was een dramatisch gedicht dat men voordroeg, geen stuk dat men speelde; uiterlijke welsprekendheid was het, geene tooneelspeelkunst met al hare eischen; declamatie, geene eigenlijke actie. Evenwel, zoo het laatste belagchelijk zou gestaan hebben, het eerste alléén ware koud en stijf geweest. Liep het stuk door deszelfs aard reeds gevaar van in de omstandigheid de grenzen van het *ridicule* te naderen, eene andere eigenaardigheid van hetzelve voerde het om dezelfde omstandigheid tot eene vervelingwekkende en het verband hinderlijke stroefheid. Beide klippen moesten vermeden, tusschen beide moest worden doorgezeild, en wij wenschen de opvoerders geluk over den *tact*, welke hen, met de kunst alleen tot wit en hoofddoel, zoo voor het eene als het andere uiterste bewaarde.

De voordragt was over het algemeen zeer verdienstelijk en de uitspraak — iets dat hier te lande opmerking verdient — vrij zuiver.

Wij zijn echter aan de opregtheid, welke ons bezielt, verpligt te verklaren, hoezeer het ons spijt, dat de hoofdpersoon ons niet beter voldoen mogt, daar wij de overtuiging hebben, dat hem zoowel eenvoudigheid als oorspronkelijkheid volkomen ontbraken, en het jammer is, dat een zoo krachtig orgaan gevaar loopt te verdwalen in een doolhof van navolging, gemaaktheid en manier, in plaats van anderer gaven en aanwijzingen aan te wenden in de natuurlijke rigting van zijn aangeboren talent. De stem van APPOLLION was helder en welluidend, van de toonverwisselingen, voor welke dezelve vatbaar schijnt, werd echter al te zeldzaam gebruik gemaakt, eene aanmerking, welke nogthans in geenen deele den lof verkleint, die de uitvoering in haar geheel billijkerwijze toekomt. Ook GABRIËL had zeer veel goeds, benevens eene lieve en innemende wijze van spreken. Die den rij der engelen voordroeg verwierf zich niet minder de algemeene goedkeuring, hoewel er misschien meer beweging in de lyrische gedeelten ware te brengen geweest. Doch het publiek gaf, naar onze gedachte, een blijk van goeden smaak en juist oordeel tevens, toen er als 't ware slechts één gevoelen bestond, omtrent de uitvoering van den rij der Luyciferisten. Eenvoudigheid, bevalligheid, kracht van zeggen, bepaalde nadruk en bedaarde toon onderscheidden haar en kwamen vooral uit in de beurtspraak met BELIAL in het derde bedrijf en de uitmuntende wijs, waarop de gedurig terugkeerende, moeijelijke en netelige regel:

Helaes, helaes, helaes, waer is ons heil gevaeren! uitgesproken, neen, gezegd werd. Zou wij, onder zooveel schoons, gevergd waren het voortreffelijke aan te wijzen, wij zouden niet aarzelen den rij der Luyciferisten als zoodanig te roemen en het tegelijk, in het belang der toehoorders te betreuren, dat iemand van zoo veel aanleg zich met geene belangrijker rol geliefde te belasten. Durfden wij bij al deze kritiek nog eenige aanmerking voegen, het zou deze zijn, dat, naar ons inzien, eene zekere mate van eentoonigheid, gelijk overal elders in ons vaderland, waar het uiterlijke welsprekendheid geldt, het hare toebragt, den uitslag niet zóó schitterend te doen wezen als het geval kon geweest zijn met fijner tinten en schakeringen van toonval; dat, wegens verkeerden nadruk, de zin wel eens niet in al deszelfs juistheid werd uitgedrukt, en de twee laatste bedrijven niet zeker genoeg van buiten gekend werden, om de voordragt niet hier en daar in den weg te staan. Daarentegen trof ons de losheid en gemakkelijkheid van standen, inzonderheid van opkomen, vertrekken en zich schikken op het tooneel, terwijl de repliek, iets dat moeijelijker is dan het algemeen vermoedt, niets te wenschen overliet.

Ziedaar onze vlugtige meening over den avond van den 4. dezer. Dit weinige strekke, van onze belangstelling in eene zoo smaakvolle en uiterst verdienstelijke poging, Academie-burgers in den waren zin overwaardig, ten genoegzamen, ofschoon onszelven onvoldoenden bewijze. Hartelijk juichen wij jongelingen toe, die zich in zulke hartveredelende letteroefeningen verlustigen en van hoogere studiën ontspannen, en hopen, dat de achting, waarop de proeven, die zij in het vak der uiterlijke welsprekendheid leverden, hun aanspraak geven, hen zal aansporen nogmaals het letterkundig gedeelte der Leidsche zamenleving op dezelfde smaakvolle wijze, door de opvoering van een of ander meesterstuk onzer klassieke dichtschool, aan zich te verpligten. Zonder opleiding, helaas! — wie zou er wezen? — doch met geen ander doel dan geestbeschaving en geestversiering, namen zij eene kunst in hunne bescherming, welke door verwaar- en verachteloozing van hooger hand — gelijk alles! — kwijnt en vervalt; eene kunst, welke men ten onzent niet langer dan bij herinnering erkennen zou blaakte een jonger geslacht niet van zielverheffende zucht naar poëzij, woonde niet in deszelfs gemoed eene liefelijke, geheimzinnige neiging naar alles wat welluidt, welke het gevoerd had tot den tempel van de verlatenste aller kunsten, het geschaard had om een puinhoop, weleer een prachtig versierd altaar, thans roekeloos omvergehaald. De handen aan het werk! Dat altaar weder opgerigt en er de levenwekkende vlam op ontstoken! De muren van het heiligdom staan wrak, de balken zijn vermolmd, de gewelven geschraagd! eer het instortend gebouw u verplettere!... Op geene andere wijze, krachtige jongelingschap, betaamt het u *conservatief* te wezen!

LEIDEN, 12. December 1844. J. K.

Aan den Uitgever der *Vlissingsche Courant*.

Mijn Heer de Uitgever!

UEd. zult opgemerkt hebben dat in de *Arnhemsche Courant* sedert eenigen tijd geene stukken meer zijn voorgekomen omtrent Zierikzee; dit is het gevolg geweest van bemoeijingen van voorname lieden, aan wien dit geschrijf met alle reden zeer verveelde, bij den uitgever dier Courant die men de eer had in Zierikzee te zien. In de verwachting dat die Courant thans stukken zoude plaatsen, waarin de personen die zij voor de schrijvers houden, op hunne beurt worden aangerand, over zaken waarbij geen sterveling belang heeft, schijnen zij echter te worden te leur gesteld.

Hunne hoop is thans op uw blad gevestigd, en men verzekert stellig in Zierikzee dat er gezorgd wordt, dat ook de *Vlissingsche Courant* geene stukken meer tegen de *patriciers*, maar alleen tegen de *plebyers* plaatsen zal. Men schijnt onder anderen zeer bevreesd, voor de verschijning van het beloofde (1) groote beroemde Treurspel van de Zieriksche administratie der spaarbank, en men zegt dat zal gezorgd worden dat degenen, die eenig bepaald geld in deze inrigting gedeponeerd hebben, er niet bij te kort komen, (hoe edelmoedig!) er mag dus niets op worden aangemerkt.

Mijn Heer de Uitgever! ook onze hoop is op u gevestigd dat gij u niet tot onbillijkheid zult laten overhalen; wij vergen niet dat gij geene stukken tegen ons plaatst, laat ze maar begaan (wij zijn ten minsten geene, overheidslyke ambtenaren; wij vragen alleen dat gij de kolommen van uw zoo veel geacht en veel gelezen hoogst nuttig blad niet sluiten zult voor het publiek maken en daardoor breidelen van ongeoorloofde handelingen, die op geene andere wijze te beteugelen schijnen te zijn.

Elke provincie heeft, bij den tegenwoordigen toestand van het bewind, en de Jezuitische rol die de oligarchie bij ons steeds meer en meer begint te spelen, behoefte aan een liberaal orgaan, bijna elke provincie bezit er dan ook een of wel meerdere, die de edele taak op zich genomen hebben, ten dienste te staan der onderdrukte partij, hetzij die onderdrukking geschiedt door onwettige handelingen, van plaatselijke of provinciale besturen, of wel van het hooger bewind.

Dat uw geacht blad dus voortga voor Zeeland te zijn, wat het tot dus verre geweest is: *het wapen waarmede de verdrukten, onregt en onbillykheid bestryden.* Hield uw blad onverhoopt op zulks te zijn, geen twijfel of bij den tegenwoordigen geest die in onze provincie heerscht, zouden er een of meerderen in de plaats verschijnen; — het liberalismus immers is gelijk aan de Hydra, zoo het geweld er een hoofd afhouwt, komen er terstond meerderen in de plaats.

De Club der Zeeuwsche plebijers,
een veemgerigt voor de 19e eeuw;
eenig wapen: *de vrye drukpers.*

(1) Zie Vlissingsche Courant van 13. November.

ZIERIKZEE, den 17. December 1844.

Volgens de Zierikzeesche Nieuwsbode bedraagt het goed slot der verkochte vischschepen ƒ 17.000. Waarom lost het Bestuur van Zierikzee, hetwelk die schepen reeds in 1834 heeft verkocht, de Obligatien ten laste der Visscherij niet af tegen 15 pCt.: want de ƒ 17.000, interest op interest gerekend, zijn in 10 jaren aangegroeid tot ƒ 27.000, de koers van dien tijd, aannemende dat het kapitaal in 2½ pCt. W. S is belegd; naar de tegenwoordige koers berekend, kan er p. m. ƒ 30.000 beschikbaar zijn. Daar er voor ƒ 200.000 Obligatien in omloop zijn, bedraagt dit juist 15 pCt. Dit is wel is waar eene ongehoorde schade voor de houders, maar dewijl er toch nooit een enkele cent rente van is voldaan, is een half ei toch beter dan een ledigen dop. Y.

CORRESPONDENTIE.

Uit een onzer vorige Nummers zal Anonymus gezien hebben dat reeds door de opneming van een artikel over de bewuste zaak, aan zijn verlangen is voldaan. Wij houden ons voor verdere mededeelingen aanbevolen.

Wij hebben onderscheiden brieven ontvangen behelzende de vraag, of wij ons zouden wilden belasten met de verzending der petitien welke men ons zoude doen toekomen. Wij beantwoorden deze vraag toestemmend en nemen gaarne de bezorging derzelve op ons. Voor diegenen welke hunne petitien regtstreeks naar een der acht heeren willen zenden en onkundig zijn van derzelver woonplaats, dient, dat de heer THORBECKE, de eerste van het achttal, te Leiden woonachtig is.

Wij nemen de vrijheid een der brieven, met weglating der naamteekening, hieronder op te nemen.

MIDDELBURG, den 18. December 1844.

Mijn Heer de Redacteur!

Met genoegen en belangstelling ontving ik heden eenige exemplaren van het voorschrift tot petitionering, ten einde de *acht groote mannen*, en ware vaderlanders, in staat te stellen hunne stem de stem der gansche natie te doen worden; zoo veel in mijn vermogen is, zal ik medewerken, om ieder die nog eenig gevoel voor het oude Nederland heeft op te wekken en aan te moedigen om nu en welligt voor het laatst te zorgen, dat de keten waaraan wij als vrije Nederlanders gesloten zijn, verbroken worde en Z. M. onzen geëerbiedigden Koning van den waren toestand der natie worde overtuigd, opdat Nederland nog eenmaal, zoo niet zijn vorigen luister, dan toch zijne regten moge erlangen.

Gaarne wenschte ik van UEd. te vernemen, of ik na volteekening der biljetten, dezelve portvrij aan UEd. kan afzenden; zoo neen, verzoek ik de woonplaats van een der Edel Mog. Heeren te mogen weten.

Mij bereid verklarende tot het groote doel met al mijn vermogen te willen medewerken, en in de hoop van een gunstig gevolg, heb ik de eer te zijn, enz.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. December. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen,

Voor Oostende bestemd:

Johannes, J. Winolts, Odessa, lijnzaad.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

19 December 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	ƒ 8.50	Zomergarst	ƒ 5.50
1 dito dito	„ 8.00	N. W. dito	„ 4.60
N. dito dito	„ 6.25	N. W. Gr. Erwten	„ 4.75
2 J. Walch. dito	„ 9.00	Z. dito	„ 4.50
1 dito dito	„ 8.60	W. Witte dito	„ 5.00
Nieuwe dito	„ 6.75	Wittebonen	„ 6.75
O. Rogge	„ 5.50	Br. dito	„ 9.00
N. Rogge	„ 4.80	N. W. Paardenboonen	„ 4.10
W. Koolzaad	„ 10.50	W. Z. dito	„ 4.00
Zomer dito	„ 8.00	Raapolie	ƒ 40.00 p. v.
St. Jooslands dito		Patentolie	„ 42.00 „
Haver		Lijnolie	„ 34.00 „
Boekweit	„ 4.50	Raapkoeken	ƒ „ 1049 st.
Zomerzaad	„ 8.50	Lijnkoeken „ 9.00	104 „
Winter garst	„ 4.20		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.